

Az alperesnek a PKK állítólagos feloszlata miatt perképességgel kapcsolatos kifogása ellentétes az eljárási szabályzat 114. cikke (a Bíróság eljárási szabályzatának 91. cikke) 1. §-ával, mivel az a kereset lényegét érinti. Röviden tehát az elfogadhatósági szakaszban a kifogást nem kellett volna figyelembe venni, vagy nem kellett volna azzal foglalkozni.

Az Elsőfokú Bíróságnak az első felperes feloszlattal kapcsolatos ügyének ideiglenes értelmezésén alapuló, perképességgel kapcsolatos határozata hasonlóképpen jogellenes, tényleges határozat volt olyan lényegi kérdéstről, amelyet az eljárásnak ebben a szakaszában nem kellett volna meghoznia. Ez a határozat ellentétes az Elsőfokú Bíróság azon rendelkezésével, amelynek értelmében „a PKK tényleges léte” olyan lényegi kérdés, amelyről nem az elfogadhatósági szakaszban kell határozni.

Az Elsőfokú Bíróság az első felperes feloszlattal kapcsolatos ügyét egyébként is teljesen tévesen értelmezte. O. Öcalan állításának pontos olvasata nem támasztja alá, hogy a PKK véglegesen beszüntetett volna minden tevékenységet, beleértve a betiltás elleni fellebbezést is.

Még ha az Elsőfokú Bíróságnak igaza is volna abban, hogy az első felperes ügyének alapja bizonyítottan egy feltétel nélküli feloszlásra vonatkozó állítás, a fellebbező álláspontja szerint a fennmaradó jogok, így a betiltás elleni hatékony jogorvoslathoz való jog lényegi kérdésként továbbra is megmarad, amellyel az eljárás későbbi szakaszában kellett volna foglalkozni.

A fellebbező álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság elfogadhatósággal kapcsolatos feltételei, köztük a „perképesség” és a „közvetlen és személyében való érintettség” próbája túlzottan megszorító az alapvető szabadságjogok érvényesítésével kapcsolatos esetekben. A Bíróság korlátozott és megszorító feltételei sértik az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6., 13. és 34. cikkét, valamint a keresetelési joggal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot.

Mindezen felül az alkalmazandó próbáktól függetlenül elnyomó, aránytalan és ellentétes a tisztességes eljárás szabályaival, hogy egy bíróság – kizárólag a felperes ügyének ideiglenes értelmezése alapján – egy alapvető jogának megsértését előadó felperest teljesen kizárjon az eljárásból.

A második felperes előadja:

Az Elsőfokú Bíróság tévedett az elfogadhatósági feltételek alkalmazásában és akkor, amikor arra a feltételezésre támaszkodott, hogy a PKK megszűnt, és ezáltal egy lényeges kérdéstről döntve elutasította az elfogadhatósági kérelmet.

(¹) HL C 143., 2005.6.11., 34. o.

A Rechtbank Rotterdam 2005. június 8-i közbenső ítéletével az Omni Metal Service elleni büntetőügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C- 259/05. sz. ügy)

(2005/C 243/05)

(Az eljárás nyelve: holland)

A Rechtbank Rotterdam 2005. június 8-i közbenső ítéletével, amely 2005. június 20-án érkezett a Bíróság Hivatalához, az Omni Metal Service elleni büntetőügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Rechtbank Rotterdam a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) A Zöld Lista (¹) GC 020 kódja szerinti „Hulladék elektronikai alkatrészeknek (pl. ... huzal stb.)” tekinthetők-e olyan kábelhulladékok, mint a szóban forgó (részben 15 cm átmérőjű) kábelhulladékok?
- 2) Amennyiben az 1) kérdésre adott válasz nemleges: a Zöld Lista szerinti hulladéknak tekinthető vagy tekintendő-e a Zöld Listában nevesített hulladékok olyan kombinációja, amely maga nem szerepel ebben a listában, és szállítható-e a hulladékok e kombinációja hasznosítás céljából anélkül, hogy a bejelentési eljárás alkalmazandó lenne?
- 3) Szükséges-e ebben az összefüggésben az, hogy ezeket a hulladékokat szétválasztva kínálják fel vagy így szállítsák?

(¹) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-i 259/93/EGK tanácsi rendelet (HL L 30., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 176. o.) II. melléklete.